

מה נשתנה הלילה הזה?

מנהג חדש. העלול להפוך למסורת, הנהיג הנשיא יצחק בן-צבי. בחג הפסח היה ביתו פתוח, משך שעות, לכל דיכפין. כל אורח שבא לאחל לנשיא ברכת חג, זכה כי כוס יין, עוגה ולחיצת יד הנשיא. אמר חובב התיאטרון הקאמרי על מנהלת

יוסף פרלין, דוד ופולה בן-גוריון, יוסף ספיר בפתחת כביש סדום ידיים למעלה!

בית הספר הדרמטי, אשת מנהל ה' אש"ן ימימה מירדא: "בשעת בדיח אפסר לקרוא לה: ונוס של מילוא."

פעילות רבה הורגשה בימים האחרונים במטה הכללי של צה"ל. ראש יחידת הקשר לעתונות סגן אלוף עמי פרלין ושליושן לשעבר של הרמטכ"ל, סגן אלוף נתנאל לזרך, היו לאבות מאושרים לבנים זכרים.

הצלחה יחסית

הצלחתו של יגאל (מי אמר שהוא שחור) מופינזון בין בנות הארץ הלכה וגברה. השבוע קיבל מכתב בו הודיעה לו קבוצת נערות ירושלמיות שהחליטה לייסד "הסמבה", ושאיב אחת הבנות הבטיח לסדר להן מערה סודית בעלת הציוד החשמלי הדרוש.

בפתחת הכביש לסדום הצליח צלם וזינו להנציח שיחה מעניינת בימים: יוסף פרלין, דוד ופולה בן-גוריון הרימו את ידהם באותו רגע כדי להדגים את המפעל שעמד, לפי כל הדעות, על הגובה.

פחות מאושר ביום פתיחת הכביש היה גואל לויצקי, איש מפא"י מפורשי אלון גים. הסיבה: גואל, שהציל מפעל האשלג הדרומי בימי מלחמת העצמאות נוקפה במידה רבה לזכותו האישית, לא הוזמן לטכס.

יושב ראש אגודת העתונאים, ועורך הבקר, יוסף הפסח, הציע לקרוא למלון שיפתח בסדום בשם מיטת סדום.

שוטר סר למשרד הרשום ברמת-גן, הוציא הודעה למשפט תאונת דרכים, שאל את ה' פקיד אם יודעה לו כתובתו של האיש. הפקיד נטל את ההודעה, חיך. האיש לא היה אחר מאשר חיב שלום זיסמן, מסיעת הצ"כ, שהיה מפקד מבצע מרכזי לזהירות בדרכים.

כשהוצע לקבלן שזמה בדיוווספקי, המיליונר שירד מנכסיו, לקנות מכונת קסנה ומיושנת במחיר נמוך, ענה בבטחון: "אני — במכונת כזו? אני עוד אסע בקאדילק!" גילה סר פאטריק, עורך העתון האמריקאי (המוקדש לענייני חופש ונופש) הוז"י ד"ר: "אינני יודע אם ליעץ לאדם לתייר בישראל או לאו." לחיוב: "הרוח העצומה של עם שרכש גאווה ובטחון עצמי במלחמה תו" לשלילה: "האוכל, הנמצא בשפע למרות הצנע, אך מבושל ללא כשרון וללא אהבה." יתר על כן: "אין כל אפשרות לשקנע בשע" שועים." כנראה כתרופה, יעץ פאטריק: "אם בכל זאת יחליט התייר לבקר בישראל, מוטב לו, בדרכו חזרה לארצות-הברית, לחנות כמה ימים בפאריס."

לרב-אלוף יגאל יד"ן, שחזר מלונדון ל' ביקור קצר, חיכתה הפתעה בלתי-נעימה, שעה שביקר בבית-החולים התלאביבי אס"ר תא. נהג מונית, אשר מכונת הרמטכ"ל-ש" עבר (פלימוט 1953) הפריעה למכוניתו לצאת באופן חופשי, הוציא את האויר מצמיגה ה' אחורי של הפנימות. משראו שאר נהגי ה' מוניות מיהו בעל המכונית המפריעה, עזרו לו להחליף גלגל. הם השתתפו בצער, לא גי' לו את מקור הרעה.

שוטרים בבית בן קומה אחת. הדיר, ש' יצא מבוהל, אישר מיד שקנה אותו לילה את שמן הדגים, חיך כאשר שמע על הרעל שהוחלף בטעות. "בין כה וכה לא היתה סכנה צפויה לי", אמר, "אינני זקוק לשמן דגים, קניתי עבור תרנגולותי. אם הייתם באים כע- בור שעתים הייתי נשאר בלי תרנגולת ל' סדר הפסח!"

נכנסת לבית המרקחת, אותה לה בתנועת יד לעבר פחית שמן הדגים, והוא עצמו יצא עם התרכיב כדי למסרו כמו ידיו ל' רופא.

ל'הציל חיי אדם. כשחזר, נוכח בסיפוק כי הלקוח שציפה לשמן הדגים איננו עוד, אולם ברגע שנכנס לחדר הסמוך הוכה ב' תדהמה. הבית השמן עמדה במקומה וה'

היא עלתה לארץ מטוניס, הוא מאלג'יר. יעקב עבר כפועל בנין, לכלל בקושי את עצמו ואשתו, שנוסף אליהם במשך זמן קצר תינוק. החדר הצר, העוני, שילחו את יעקב אל זר' עות הבלתי מותר: החזקת בית קוביה. מדי ערב אירח בחדרו קבוצת קלפנים, שימש קופאי שוחזרו היו מובטחים כמעט תמיד. לפני חדשים, היה בין אורחיו רפאל אילון, ידו של יעקב עוד מאלג'יר, שהשאר על השולחן לא פחות מאשר 100 ל"י, כפי שסיפר אחר כך בבית המשפט.

ל'טפל בילד. לאחר שעות מספר התופקו כמה שוטרים על דלת הדירה הרעועה, אסרו את יעקב, שהובא לבית הדין, נידון ל'ששה חדשי מאסר בעוון החזקת בית הקוביה. ה' הביעה טענה כי גם ז'ורז' היתה מעורבת בעסק, הרגישה כי אותו ערב, כאשר אילון לא הסכים לשלם את הפסדיו, ניסתה ז'ורז' להוציא בכוח את כספו מכיסו. אולם השופט לא מצא הוכחות מספיקות, ובהתחשב עם העובדה שהאשה בהריון, זיכה אותה מכל אשמה, הסכים למסור לידה, לכלכלתה, 45 ל"י מתוך הכסף שהוחרם על ידי המשטרה. ז'ורז' ובנה בן השנתיים חזרו לבית, נש' ארו למעשה חסרי כל, כי שום קרוב או ידד לא נמצא להם בארץ. משך תקופה ארוכה מרחה את ביצי החלוקה של בנה. קנתה תמ' רתם להם.

השבוע, הופיעה ז'ורז' במשרדי בית ה' משפט, טענה כי היא עומדת ללדת בכל שעה, ביקשה לשחרר את בעלה מהכלא למימם ספ' רים, כדי שיוכל לטפל בילד עד שתחזור מבית החולים.

הבקשה, שהוגשה לידי השופט התורן, בחול המועד של פסח, נתקבלה. יעקב בילה את החג בחוג משפחתו בלי קלפים, יחזור לכלאו כאשר ישמע קול בכייתו הראשון של תינוקו השני.

משטרה

הלול ניצל

שמונה שנים שרת בנימין ריבאק את לקו' חותיו כשחיכו הנציח מלחה כל מסירת תרופה. בסינרו הלכן של רוקח התחבב רי' באק על חושי סביבת כיכר סטרומה ב' חולון, לא חסך מעודו טרחה כדי לשרתם אף בשעות הלילה המאוחרות.

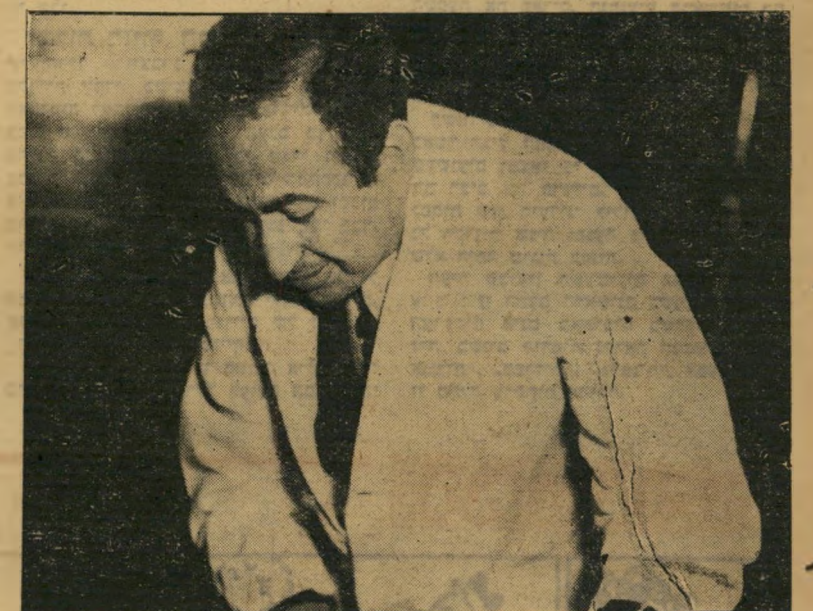
לפני שבוע חזל ריבאק לחיך משך שעות מספר. בפעם הראשונה הפכו פניו רציניות, מלאות דאגה. היה זה בשעה שמונה ב' ערב. גבר בגיל העמידה נכנס לבית המרקחת כשפוזת ריקה בידו, ביקש למלאותה ב' שמן דגים.

ריבאק, כמנהגו תמיד, הניח כוס בעלת מי' דות על הרצפה, הפך את הבית השמן שב' חנותו אל תוכה, הניח לורם הסמך למלא את הכוס באיטיות, גיגש לרגעים ספורים

נוזל הסמך הוסיף להשתפך אל תוך מיכל הזכוכית, עלה על גדותיו, נשפך על הרצפה. ריבאק מהר אל אשתו, שאל אותה מה נתנה ללקוח. האשה היטיבה כי נתנה לו מייאש (מצרך שנמכר בכמויות גדולות לקראת חג הפסח והמשמש לניקוי בתי-שימוש וחרסינה), הדביקה פתק אזהרה על הפחית, הזהירה גם את הלקוח מפני הרעל החריף.

לריבאק לא היה פנאי לחקור איך נפלה אי ההבנה. לפניו היה תפקיד חשוב ודחוף אחד: להציל חיי אדם. תוך רגעים ספורים הגיע לתחנת המשטרה, גולל את כל הפרשה בפני הסמל התורן. הלה טלפן אל מפקדיו, וכעבור 10 דקות, בחזרות הערב בקול' ישראל, שודרה כבר ההודעה המזהירה את התושב החולוני שקנה שמן דגים בבית' המרקחת, שלא יגע בנוזל שאינו אלא רעל מסוכן.

בינתיים ניגשה המשטרה לפעולה מהירה. בתחילה עלה הרעיון להשתמש ברמקול, לעבור עמו בתחנות העיר, למצוא בצורה זו את האדם המבוקש. אולם מאחר שלא נמצא בסביבה רמקול, פקד יואב פלג, מפקד ה'

רוקח בנימין ריבאק מי האש הפכו דמעות גיל

מחון, לא לאבד אף דקה אחת, לעבור מבית אל בית בסביבת בית-המרקחת. ד'מערת שד ג'יד. לחוליות השוטרים לא היתה העבודה קלה כל עיקר. השעה היתה כבר מאוחרת, את רבים היה צורך להקים ממטחם, לגרום להם בהלה לא מועטה. אולם הברכה לא איחרה לבוא. קרוב לשעה שלוש אחר חצות התדפקו

ריבאק, שליווה את החיפוש, הויל דמעות גיל, לחץ בהתרגשות את ידי הלקוח לבוש הפיגמה. למחרת פתח את בית המרקחת כשהוא ב' מצב רוח מרומם, סיפר לכל הנכנס את תול' דות הפרשה המרקחת, ואת העבודה המש' מחת שהצליח למנוע אסון בעוד מועד. תגר' בת התרנגולות לא נודעה. יתכן מאד שלא היה איכפת להן כלל אם המוחת בא עליהן בצורת מייאש או סכין השוחט הכשר ל' מהררין.

הווי האורח הביא נקניק

באחת הדירות של הבית המשותף ברחוב הרואיה ברמת-גן היתה השמחה רבה באו' תו ערב. משפחת דובקין אירחה את קרר' בה שהגיע מאנגליה לחג הפסח והביא עמו מתנות מכל טוב: מצרכי מזון, צעצועים ל' שני הילדים.

לארוחת הערב נטלה עקרת הבית את ה' נקניק האירופי המשובח שקבלה מן האורח, חילקה ממנו לכל המסובים מנות צנע חסכוני יות. הוא הפך את הערב לחג, כי נקניק כזה לא הגיע לחך בני המשפחה שנים רבות.

אולם האורח, שלא פסק מלתאר למארחיו את החיים באי הבריטי, לא התלהב ביותר מהמצרך שהביא, לא ראה בו כל דבר קדוש. הוא כיבד בו כלבלב קטן, שנכנס אותה שעה לדירה.

לאחר הסעודה שכבו הילדים לישון, וה' מבוגרים יצאו לטייל ברחוב השקט, לשאוף אויר צה. כאשר עברו במסדרון, נעצרו ל' פתע, נתלחלו: על הרצפה היה מוטל ה' כלבלב הקטן. הוא היה מת.

זבהלה היתה גוראה. היה ברור להם כי "נקניק היה מורעל, והכלב, שאכל ממנו ומן מועט לפני כן, שבק חיים בגללו. מיד הוועק אמבולנס של מן דוד אדום, והמשת הנפשות הובאו במהירות לבית החולים הירקון, שם נשפטו קיבותיהם במשך כמה שעות.

עייפים ורצוצים, מתפתלים בכאבים, הוח' זרו עם שחר לביתם. רק מעטים מבין ה' שכנים ידעו על כל מה שהתרחש. בבוקר, כשיצאה גברת דובקין לקנות את מצרכיה מחנות המכולת, פגשה בדרכה את שכנתה. שחה לה השכנה: "מה את אומרת לזה, גברת דובקין, — החלבן המנוח, ש' הרג לפני שבוע את כלבו של רוונצ'ויג, הרג גם אתמול כלב. ותארי לך היכן? דוקא במסדרון הבית שלנו!"

הארץ

שר המשפטים אמר בין השאר, שמי עכשיו יתמנו השופטים לא ע"י שר ה' משפטים, כפי שהיה נהוג עד עתה, אלא ע"י שר-המשפטים, כפי שהיה נהוג עד עתה. (ג' ימים) שלום אנגל, חיפה סדר זה סדר, מה?